

[Hanne Reintoff.]

tyske videnskabsmand professor Walther Hansen, Herrnhuterstrasse 71, Hamburg, dispensation fra lov nr. 344 af 23. december 1959 om erhvervelse af fast ejendom, således at han kunne købe gården „Hulbækgård“ i Byrum sogn på Læsø med det påståede formål, at han på ejendommen ville indrette en naturvidenskabelig feltstation, der skulle være centrum for oceanografisk forskning?“

Hanne Reintoff: I lov nr. 344 af 23. december 1959 er det fastslået, at personer, der ikke har bopæl i Danmark, og som ej heller tidligere har haft det i et tidsrum af i alt 5 år, kun med justitsministerens tilladelse kan erhverve adkomst på fast ejendom her i landet. Den daværende justitsminister begrundede bl. a. lovforslagets fremsættelse med, at det var rimeligt, at landets indbyggere havde fortrinsstilling ved erhvervelse af fast ejendom i de begrænsede frie naturområder.

Nogle år senere giver man dog en vesttysk professor med bopæl i Hamburg tilladelse til at købe gård på Læsø, netop et naturskønt og rekreativt område. Professorens motivering for ønsket om købet var ikke feriemål, men at han ønskede at drive en naturvidenskabelig feltstation for havforskning, hvorfor han forsynede gården med et lille elværk og et omfattende teknisk udstyr.

Man skulle antage, at denne motivering ville have medført enten et afslag eller i hvert fald visse garantier for, at man fra dansk side fik indsigt i, hvad der skulle foregå. Ikke desto mindre er det gået lige omvendt, og dispensationen kan ikke motiveres med den internationale forskningsinteresser. Det er i hvert fald over for mig oplyst, at det ikke har været muligt for civile danske forskere at blive inviteret til at deltage i professorens arbejde, der gennemføres med tilrejsende tyske videnskabsmænd, og — hvad der vel er det mest bemærkelsesværdige — der er tilsyneladende ikke tilgået dansk videnskab underretning om den forskning, der foregår, og om eventuelle resultater heraf, på dansk grund og i dansk farvand.

Det er svært at se de danske interesser i denne sag, men de må vel have foreligget,

siden man fandt det hensigtsmæssigt administrativt at fravige de lovbestemmelser, som folketinget vedtog i 1959, og ideen bag dem.

Justitsministeren (Thestrup): I anledning af spørgsmålet kan jeg bekræfte, at justitsministeriet 15. juli 1964 gav professor Walther Hansen fra universitetet i Hamburg tilladelse til at erhverve en ejendom i Byrum på Læsø. I ansøgningen fra professor Walther Hansen var det oplyst, at han var leder af Institut für Meereskunde under universitetet i Hamburg. Han oplyste endvidere, at han agtede at indrette et oceanografisk forskningssted på ejendommen og henviste til, at Læsø var særlig velegnet til at foretage målinger og undersøgelser vedrørende vandbevægelser, havstrømninger, vindstuvninger af vand m. v. til belysning af atmosfærens indflydelse på havet og energiomsætningen på kysten. Ansøgningen var anbefalet af universitetet i Hamburg.

Professor Walther Hansen har endvidere gennem nogle år bistået Thyborønudvalget af 1957 under ministeriet for offentlige arbejder i forbindelse med dette udvalgs arbejde med at undersøge kystsikringsforholdene ved Thyborøn. Thyborønudvalget, hvortil der var knyttet danske videnskabsmænd, anbefalede, at tilladelsen blev givet. Udvalget oplyste, at ansøgeren var en internationalt anerkendt kapacitet på det oceanografiske område. Man tilkendegav endvidere, at man fra dansk vandbygnings-teknisk side var interesseret i at fortsætte samarbejdet med professor Walther Hansen og i, at den oceanografiske forskningsvirksomhed blev fremmet, ikke mindst når forskningen som i det foreliggende tilfælde tog sigte på forholdene i danske farvande. Man henviste i den forbindelse til, at der herved blev skabt bedre forudsætninger for planlægningen af de som regel overordentlig kostbare kystbeskyttelses- og havnæværker.

Justitsministeriet sendte sagen til udtalelse hos Læsø sogneråd og Hjørring amt, der begge anbefalede ansøgningen. Endelig blev landbrugsministeriet bedt om en erklæring, da det drejede sig om en landbrugs-ejendom, og heller ikke landbrugsministeriet havde noget at indvende mod ansøgningen. På baggrund heraf havde justits-